

Waar rook is...

...is vaak ook vuur en sinds kort binnen de KHLim ook een goed getrainde interventieploeg.

Een frietketel waar de vlammen uitslaan, een persoon volledig in brand, gasbranden, elektriciteitsbranden,... Voor de verschillende interventieploegen van de KHLim is dit sinds kort de normaalste zaak ter wereld.

Elke campus van de KHLim beschikt over een eigen eerste interventieploeg. Een Eerste InterventiePloeg (EIP) is een groep personeelsleden die zich ertoe verbonden heeft actief mee te werken aan de veiligheid van de medewerkers van de KHLim. Deze interventieploeg bestaat uit een aantal directieleden, onderhoudspersoneel en een aantal vrijwilligers onder het onderwijzend en administratief personeel.

In geval van een calamiteit, zoals bijvoorbeeld een brandalarm, zijn het deze personen waar we een beroep op doen. Zij stormen als eersten naar de plaats van de brand toe en trachten met de voorhanden zijnde middelen de brand onder controle te krijgen.

Volgende training en opleiding van deze vrijwilligers is dus van groot belang. Op deze manier leren zij hoe zij kleine blusmiddelen dienen te gebruiken op een correcte manier, maar eveneens hoe om te gaan met paniek in een dergelijke situatie.

De KHLim heeft daarom voor 2009 zich geëngageerd om drie trainingssessies in te richten bij het PLOT-oeffenterrein in Genk. Een instructeur van een brandweerkorps staat in voor de training en tracht alle KHLim-medewerkers over hun angsten heen te helpen zodat zij op enkele meters van de vuurhaard de brand durven te bestrijden. Deze trainingssessies vinden plaats in februari, maart en april van 2009.

Robin Vandebroek

En wie dan toch zijn gat verbrandt ...

... zal toch even op blaren moeten zitten. Maar ook dit is geen enkel probleem binnen de KHLim.

Dagelijks kunnen we voor elk klein wondje tot ernstige wonden, breuken, brandwonden, ... een beroep doen op de EHBO-ploeg van de KHLim. Deze ploeg bestaat uit vrijwillige personeelsleden die zich engageren jaarlijks voldoende bijscholing te volgen, zodat ze steeds de laatste nieuwe technieken kennen om collega's en studenten te verzorgen.

Al jaren kunnen wij hiervoor een beroep doen op volgende personeelsleden die reeds jaren geleden een EHBO-diploma bij het Rode Kruis behaalden: Jan Annaert, Ludo Leijnen, Petra l'Hoest, Lisette Loos, Paul Mantels, Josée Motmans, Danny Piette, Kim Plevoets, Johan Reweghs, Tanya Schoefs, Marleen Sente, Marleen Stiers, An Vanbekbergen, Agnes Souwens, Martine Devillé,...

> P2

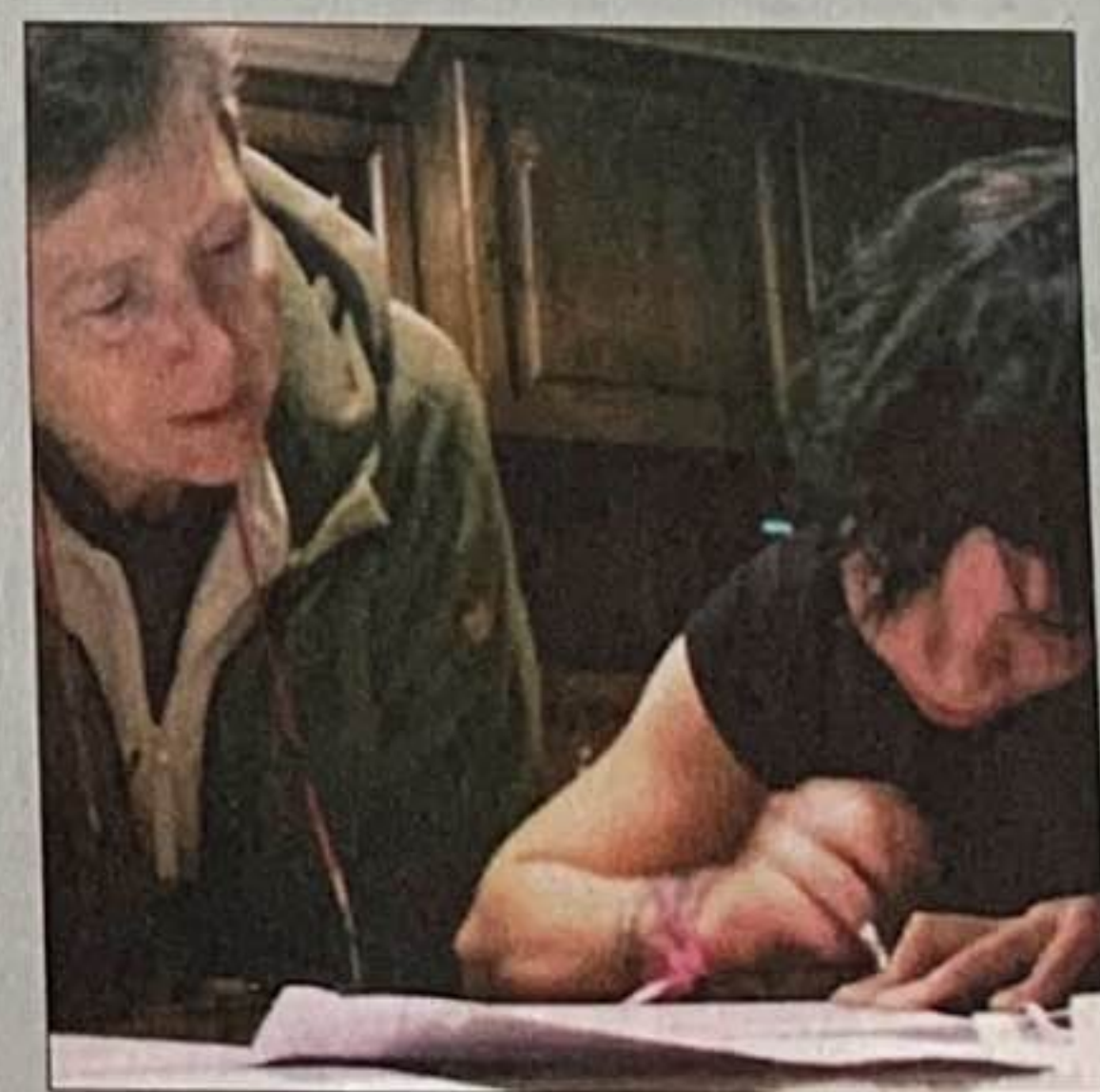

De trainingssessie van februari. 15 vrijwillige interventieploegleden stelden zichzelf kandidaat voor de eerste opleiding in het PLOT v.l.n.r.: Sabine Gerits, Stan Wouters, Rohnny Appeltans, Guido Driesen, Luc Coenegracht, Omer Coomans, Philippe Hermans, Gerda Joris, Thijs Gielis, Marleen Verachtert, Robin Vandebroek, Yves Willemaers, Anne Scheepers, Erik Dirx, Jos Moens (niet op de foto).

Coachen is een oefening in leren geduld hebben.

Departementssecretaris SAW Josiane Vossen ging het engagement aan om een jongere die op het verkeerde spoor was geraakt vrijwillig 9 maanden te coachen. Dit kaderde in het programma Youth At Risk. Dit is een van oorsprong Amerikaans ambulante trainingsprogramma van elf maanden voor jongeren tussen 16 en 21 jaar met problemen op verschillende levensdomeinen. YAR wordt in verschillende Europese landen uitgevoerd. In de periode 2007 - 2010 wordt in Vlaanderen jaarlijks een programma uitgevoerd voor 25 jongeren. Uniek aan het programma is de inzet van getrainde vrijwilligers naast professionele hulpverleners. Er loopt binnen SAW momenteel een PWO onderzoeksproject naar de effecten van dit programma. (zie kadertekst)

> P4

Op het Wetenschapsfeest in de Nekkerhal te Mechelen trof je ook KHLim-studenten aan. Ze goochelden daar met wetenschap en techniek.

Warme seks op Oude Luikerbaan?

P8

Eerste Spin-off voor KHLim

P4

Ingo en Kris zijn afgekickt

P7

Coachen is een oefening in leren geduld hebben.

(vervolg van P1)

We laten hieronder Josiane Vossen aan het woord, die reflecteert over haar ervaringen van vrijwillige coach. Zij kreeg als vrijwillige YAR-coach een tienermeisje van 17 jaar toegewezen die door omstandigheden met zichzelf en haar omwereld in de knoei was geraakt. Een jaar lang trok ze op geregelde tijdstippen met haar beschermeling op.

Wat was voor jou de uitdaging om met YAR mee te werken ?

Aangezien YAR als onderzoeksproject aan mijn departement verbonden was, vernam ik dat er nog gezocht werd naar vrijwilligers om de jongeren te begeleiden in het 9 maanden durende traject. Ik voelde me wel aangesproken om een jongere te coachen en ik voldeed aan de voorwaarden die aan de vrijwilligers gesteld werden; dus heb ik een intake gesprek met de organisatie aangevraagd om wederzijds te horen wat de verwachtingen waren. Wat mij vooral geruststelde was dat de vrijwilligers zelf gedurende het hele traject gecoacht werden door YAR, via een wekelijks telefonisch contact en een maandelijkse groepsbijeenkomst, en dat er in de opstartfase een lang weekend met ons gewerkt werd rond de doelstellingen en visie van YAR.

Wat was de problematiek van het meisje waarmee je gewerkt hebt? Hebben jullie daar ook over gepraat of enkel over koetjes en kalfjes ?

In principe hebben de vrijwilligers het niet nodig om te weten wat de problematiek van de jongere eigenlijk is. De jongeren die in het traject stappen, stellen zichzelf drie doelen die ze na negen maanden hopen te bereiken, met de ondersteuning van hun coach. Dus eigenlijk is het voldoende om te weten welke drie doelen jouw jongere zich gesteld heeft. Die doelen gaan van 'geen politiecontact', 'geen drugs', 'school lopen', 'verblijfplaats zoeken', naar bijvoorbeeld de drie doelen van mijn jongere: 'een beter contact met de ouders'; 'mijn zelfbeheersing kunnen bewaren in diverse situaties'; 'goede resultaten op school halen'.

In de loop van de negen maanden vertellen de meeste jongeren wel over hun problematiek; als coach is het dan voldoende om je hiervoor luisterend en niet-oordelend open te stellen. Dat oordelen gebeurt meestal wel door de hele buitenwereld, en net als coach ben je dan diegene aan wie een jongere in vertrouwen haar of zijn verhaal kwijt kan. Ze hebben die mogelijkheid ook uitgebreid tijdens de intensieve week: dat is een trainingsweek waarin een veilige omgeving gecreëerd wordt waarin de jongeren elkaar en zichzelf leren kennen en hun verhaal kunnen brengen. Ze krijgen daar ook de nodige handvatten aangereikt om hun doelen te kunnen bereiken en om aan zichzelf te werken. Tijdens onze wekelijkse ontmoetingen hebben wij niet enkel over de drie doelen gepraat, maar over zeer diverse onderwerpen, zelfs tot in het zeer intieme. Soms is een coach een beter klankbord dan de eigen moeder.

Hoeveel keer hebben jullie elkaar gezien en wat heb je toen gedaan ?

Het wederzijdse engagement is een wekelijkse 'lijfelijke' ontmoeting en een wekelijkse 'virtuele' ontmoeting (een telefoontje, sms of mail). Meestal spraken we af in haar schoolomgeving en gingen we samen iets drinken, of iets eten, waarna ik mijn jongere thuisbracht. In de examenperiodes spraken we bij haar thuis af en waren onze gesprekken korter. Tijdens de schoolweken beperkte

onze ontmoeting zich hoofdzakelijk tot een gesprek, soms een film gaan kijken, maar in de vakantieweken hebben we ook leuke dingen gedaan: een bezoek aan het De Pont museum in Tilburg en aansluitend de schitterende grote kermis. Alleen zou ik natuurlijk nooit over die immense kermis gaan lopen, maar samen was het heel tof. We deden een uitgebreid bezoek aan Brugge en de zandsculpturen in Zeebrugge. We maakten samen een daguitstap naar Brussel zodat ik eindelijk ook eens in het Atomium geraakte. We hebben zelfs een zweethut samen gedaan! Verder kwamen al de jongeren met al de coachen één zaterdag per maand samen op diverse locaties (Antwerpen of Limburg) en hier varieerde de inhoud van een sportdag tot een intensieve denkdag... met alle gradaties tusschenin.

Welke vorming heb je genoten en wat vond je er van ?

Er wordt van de vrijwilligers geen specifieke kennis verwacht. Het is voldoende om er voor de jongere te zijn, om (soms) die ene persoon te zijn die niet oordeelt en belangeloos zijn vrije tijd spendeert omdat hij gelooft in de jongere. Tijdens het weekend waar de coaches getraind werden in de denkbeelden en visie van (het oorspronkelijk van Amerika afkomstige) concept YAR, heb ik kennisgemaakt met het achterliggende gedachtegoed.

Hoe heeft je beschermeling de meetings ervaren ? Kwam ze alle afspraken na ?

Mijn jongere heeft al de meetings meegemaakt. Ik denk dat zij de enige is die nooit een keertje heeft overgeslagen! Ze heeft er wel eens een dag met een houten kop bijgezet na een nachtje stappen....

Wat is volgens jou de meerwaarde van YAR ?

Wel, het is alleszins een extra mogelijkheid die aan jonge mensen geboden wordt; jongeren die eens een vergissing begaan hebben, op een zijspoor terecht kwamen, en hiermee weer in de rails kunnen geraken. De meerwaarde ligt vooral in het feit dat er met vrijwilligers wordt gewerkt: de jongeren zijn het meestal beu met begeleiders én consultants overweg te moeten. In de omgang met de vrijwilliger komt er snel een vertrouwensband en tenslotte gaat het om drie zelfgekozen doelen, geen opgelegde maatregel.

Komt er nog een vervolg ? Ga je haar nog zien? Gaan jullie nog samen dingen doen ?

Het officiële traject is afgesloten, maar mijn jongere heeft al laten weten dat ze nog verder contact met mij wil. Ik laat het open in die zin dat het initiatief dan van haar kan komen. Ik ben ook wel benieuwd naar welke keuzes ze verder in haar leven gaat maken.

Wat zijn de voorwaarden voor een goede begeleider ?

Goh, je moet vooral veel vrije tijd hebben, gemotiveerd blijven, niet-oordelend in het leven staan, vooral niet te veel of te hoge verwachtingen koesteren... en de jongere graag blijven zien ook al doet die stomiteiten.....

Werd je ervoor betaald ?

Ja, er is een onkostenvergoeding voorzien.

Wat heb je er voor jezelf uit geleerd ?

Glimlach - ik heb ondervonden dat je een jongere maar iets kan bijbrengen wanneer die er klaar voor is en het is de kunst om telkens weer nieuwe toegangswegen te zoeken om dingen duidelijk te maken, om de jongere te doen nadenken over de effecten van het eigen gedrag. Voor mezelf was dit een uitstekende oefening in geduld hebben.

Gerard Gielen

Naast onderwijs en onderzoek nu ook ondernemerschap

KHLIM REALISEERT HAAR EERSTE SPIN-OFF

Het departement IWT en met name de onderzoekscel ACRO (Automatiserings Centrum Research en Opleiding) heeft een nieuwe fruitverpakkingsmachine ontwikkeld. De technologie werd gepatenteerd en om de machine te commercialiseren werd samen met LRM de spin-off Visiomatics opgericht. LRM investeert 250.000 euro in deze eerste spin-off van de KHLim.

MET DE BLOS NAAR BOVEN

Eric Claesen, projectleider bij ACRO: "We zijn er in geslaagd om een prototype te ontwikkelen dat het verpakkingsproces van appels automatiseert en de kwaliteit ervan verhoogt. De machine zorgt ervoor dat enkel appels van dezelfde onberispelijke kwaliteit in de verpakking komen, dat alle appels met de bos naar boven liggen en de steeltjes in dezelfde richting wijzen. Dit is een eis van de grootwarenhuizen."

Dat de grootdistributie steeds hogere kwaliteitseisen stelt is niet nieuw, maar deze hogere eisen zorgen ervoor dat het verpakkingsproces zeer arbeidsintensief is geworden. Net hier wringt het schoentje, want enerzijds zijn de marges in de sector laag en anderzijds is het sorteren van fruit een knelpuntberoep wegens een gebrek aan arbeidskrachten. Visiomatics biedt met de fruitverpakkingsmachine de fruitsector een oplossing aan.

Visiomatics werd opgericht door de KHLim met de inbreng van de gepatenteerde technologie, know-how en extra middelen. LRM levert via haar Arkimedesdochter KMOFIN bijkomend risicokapitaal. Visiomatics zal de middelen gebruiken om het prototype in productie te brengen en de machine te commercialiseren. Hiervoor plant Visiomatics in het voorjaar 2009 al de eerste demonstraties voor fruitteilers, veilingen en (her)verpakkers.

Op 19 dec. werd de oprichting van Visiomatics ondertekend. V.l.n.r. Eric Claesen, Willy Indeherberge, Norbert van Broekhoven, Theo Creemers en Stijn Bijlens (LRM).

ASSOCIATIE EN ONDERNEMERSCHAP

Op de zesde Dag van de Associatie in november jl. zette onze Associatie K.U.Leuven de schijnwerpers op ondernemerschap. "De eerste vijf edities focusten op onderwijs en op onderzoek. Nu gaat de aandacht naar de derde 'O': ondernemerschap", zegt professor Koen Debackere. "Wij willen docenten én studenten confronteren met de essentie van ondernemerschap: opportuniteiten zien en ze omzetten in realiteit. En we tonen spin-offs als rolmodellen."

Het Projectmatig Wetenschappelijk Onderzoeksproject onderbouwt de implementatie van het Amerikaans trainingsprogramma "Youth at Risk: coaching for communities" met een onderzoek naar de effecten en organiseerbaarheid van het programma in Vlaanderen. De drie trainingsprogramma's moeten informatie opleveren omtrent de effecten van het YAR-programma op de jongeren, hun gezin en de maatschappij; wat zijn de succesfactoren en de knelpunten van het programma om op die manier een eventuele ontsluiting van het programma naar heel Vlaanderen voor te bereiden. Partners: KHLim, KU-Leuven, Youth at Risk Vlaanderen, Kabinet van de Vlaamse Minister van Welzijn, Volksgezond-

heid en Gezin Looptijd: 1 januari 2008 - 31 december 2010 Medewerkster sinds 1 september 2007 is Evy De Caluwé (Katholieke Hogeschool Limburg), Sociaal-Agogisch Werk (SAW)

Wie zich in YAR wil verdiepen verwijzen we graag verder naar de website www.yarvlaanderen.be Meer info over het PWO-project bij Evy De Caluwé evy.decaluwe@khlime.be De 3de fase van het programma wordt steeds afgerond met een slotceremonie waarbij het persoonlijk netwerk en het netwerk van YAR Vlaanderen worden uitgenodigd om te luisteren naar de realisaties van de jongeren. Op 7 februari 2009 werd in Houthalen het tweede traject afgesloten.